

N:o 41.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 april 1901.
— — — — Andra Kammaren den 19 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ocker.

(Lagutskottets utlåtande n:o 27 och memorial n:o 34.)

Till Konungen.

Genom proposition, n:o 40, af den 1 nästlidne februari har Eders Kongl. Maj:t föreslagit Riksdagen att antaga ett propositionen bilagdt förslag till lag angående ocker.

Vid pröfning af detta lagförslag har Riksdagen funnit sig ej kunna godkänna 4 § och ingressen till detsamma. Det har nemligen synts Riksdagen betänkligt att göra bestämmelserna i 2 och 3 §§ af lagförslaget tillämpliga å öfverträdelser af det i 9 kap. 6 § handelsbalken nu stadgade förbud att i visst fall taga eller låta förskrifva sig högre ränta än sex för hundra om året.

Riksdagen, som, på grund af hvad sålunda anförts, funnit Eders Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition icke kunna i oförändradt skick bifallas, har alltså i anledning af propositionen för sin del antagit följande

L a g

angående ocker.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Hvar som vid försträckning af penningar eller beviljande af anstånd med gälds betalning begagnar sig af någons trångmål, oförstånd eller lättsinne till att taga eller för sig eller annan betinga förmögenhetsförmåner, hvilka märkligen öfverstiga hvad som efter omständigheterna kunde anses utgöra skälig ränta, varde, ändå att öfverenskommelsen har sken af aftal om annat än försträckning eller anstånd med betalning, för ocker straffad med böter från och med tjugufem till och med ett tusen kronor eller med fängelse i högst ett år, der ej å förbrytelsen straff är i allmänna strafflagen utsatt.

Lag samma vare, der någon, som förvärfvat fordran, den han visste vara tillkommen genom ocker, uppbär eller utsöker eller till annan öfverlåter större del af fordringen än efter lag skall utgå.

2 §.

Har vid försträckning eller beviljande af anstånd med gälds betalning öfvats ocker efter ty i 1 § sägs, vare gäldenären, ehvad utfäst blifvit, ej pliktig att betala mera än försträckt är eller fordringen utgjorde vid anståndets beviljande.

3 §.

Är af gäldenären annat eller mera utgifvet än enligt § 2 honom ålägg att gälda; det gånge åter. Har förskrifning, som å fordringen utfärdats, öfvergått till någon, i hvars hand den gäller ändå att fordringen genom ocker tillkommit, och varder förskrifna beloppet till honom guldet, söka gäldenären sitt åter hos den, som ockret öfvat. Har egendom, hvartill gäldenären eger återvinningsrätt, kommit i annan mans hand

genom sådant fång, att denne ej är pliktig att annorledes än mot lösen utlemna egendomen, eller är den så förskingrad eller förstörd, att den ej kan återställas, njute gäldenären ersättning för sin förlust efter egendomens värde.

Äro flere, som i ockret tagit del, svare de en för alla och alla för en för hvad enligt denna paragraf skall gäldas.

4 §.

Böter, som enligt denna lag ådömas, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas efter allmän strafflag.

Stockholm den 19 april 1901.

Med undersåtlig vördnad.
